

ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ

ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΞΕΛΑΒΙΤΣΕΙ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Η. ΠΑΡΑΔ

Εργαία συν. προηλ.φ.δ. Διὰ τὸ ἔξωτ. ἢ 50 μετὰ τοῦ Παραφοίτου κατ'Ἠλίου

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'.—Ἐν Ἀθήναις τῆ 1 Μαΐου 1894.—ΑΡΙΘ. 5.

ΠΑΝΤΟΙΑ ΘΥΜΑΡΙΗ

**Ἐπιρροή τῶν διαφόρων ἐποχῶν τοῦ ἡμερονο-
κτίου ἐπὶ τῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου.**

Ἡ διαφορά τῆς θέσεως τοῦ Ἠλίου ἐπὶ τοῦ ὀριζοντος, τοῦ πο-
σότητος θερμότητος καὶ τοῦ φωτός αὐτοῦ μεγάλως ἐπενεργεῖ ἐπὶ
τῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ὄρθρος εἶνε κέντοτε ὑγρὸς καὶ γαλακτωτικὸς, διὰ τοῦτο καὶ
ἐύπνος εἶνε εὐαρεστότερος καὶ ἀναπαυτικώτερος· εἰς δὲ τοὺς πε-
ρὶμερῆς ἐπέρχονται συνήθως ἰδρώτες. Ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ ὁ
ἥλιος ἀλόγως ὠφελεῖ, ἰδίως τοῖς νοσοῦσιν, ὅς δὲν ὠφελεῖ ὅτε τὸ
σημαίν.

Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον αἱ ὀδύνη ἀπαυξάνουσι τοῖς νοσοῦσιν,
ὅς καὶ πολλὰ ἄλλα συμπτώματα.

Κατὰ τὰς ὥρας 2 ἢ 3 μετὰ τὸ μεσονύκτιον γίνονται αἱ κρίσεις
τῶν νόσων

Οἱ Ῥωμαῖοι, ἵνα διαγνώσῃσι τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν νέου τι-
νὸς αἵματος, ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ ὕδατος καὶ τῶν φυτῶν αὐ-
τοῦ, ἐσφαλὼν πρόβητα ἐκ τῶν τρεφομένων καὶ διαιτωμένων ἐν τῷ

1 ΜΑΙΟΥ 1894.

τόπω τούτω και ἐπαρατῆρουν τὸ ἦπαρ· διότι ἡ καλὴ κατάστασις τῶν πεπτικῶν ὀργάνων τῶν χορτοφάγων ζώων, ἐξαρτᾶται ἰδίως ἐκ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τοῦ τόπου. Εἰς τὸ ἦπαρ τῶν εἰς νοσώδη μέρη βιούντων προβάτων ἀναπτύσσεται ἐλμινς τις ἡ ὕδαλιδες, ἐξ ὧν νοσοῦσιν. Ἐὖς πάλος τοῦτο καλεῖται κοινῶς **χλαπάτζα**. Ἡ δὲ ὑγρασία διαθέτει τὸν χοῖρον εἰς τὴν λίπραν· αὕτη εἰς τοὺς κόνικλους (κουνέλλια) ἐπιφέρει παράσιτα ζώοντα καλούμενα **κυστῆουρα**.

Ἐπερὶ διαφυρῶν τόπων.

Οἱ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶ ψυχρότεροι καὶ εὐπνοώτεροι· διόπερ ὑγιεινῶς διαγρῶσιν οἱ ἐν αὐτοῖς κατοικοῦντες. Οἱ δὲ ταπεινοὶ ἦττον ὑγρινοί. ἐὰν δὲ παρακινῶνται πλεονάζον ὑψηλῶν ὄρεων ἔτι χειρόνως εἰσιν, διὰ τὸ ἀντανανκλᾶσθαι θερμὴν τὴν ἀέρα. Ἡ δὲ κατάφυτος χώρα ὀλιγωτέρον ἔστιν εὐπνοῦς καὶ εὐήλιος τῆς ὑψηλῆς καὶ φαυλοτέρα εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ κατοίκους.

Αἱ διαβροχόμεναι χώραι ὑπὸ ποταμῶν, ἃν τὰ ὕδατα πλεονάζουσι, εἰσὶ νοσηραί· αἱ δὲ ἔχουσαι ἐπιστάτους ποταμοὺς ξηραὶ χώραι εἰσὶν εὐκαταστάται καὶ ὑγιεστάται, ἐὰν δὲ ἔχουσι τόπους ἐλαδίδης καὶ λιμνῶδης εἰσὶν ἐπίνοσοι (νοσηρότατοι) καὶ καρποὺς νοσοποιούς παράγουσιν (Ὀριβάσιος). Αἱ ἀνδροὶ καὶ ξηραὶ χώραι ἔχουσι ἀέρα ξηρότερον καὶ εὐπνοώτερον καὶ αἱ τροφαὶ ξηρότεραι καὶ εὐπεπτότεραί εἰσιν. Οἱ παραθαλάσσιοι τόποι ἄντες ἀνευ ποταμῶν ἐλαδῶν ἢ λιμνῶν ὑγιεστεροὶ τῶν μεσογειῶν διὰ τὸ καθαρότερον εἶνε τὸν ἀέρα καὶ ξηυρότερον, διότι ἔχει χλωρίον, ὅπερ καταστρέφει τὰ μύσηματα, καὶ ἄλλα ἐπιωφελῆ τῇ ὑγιείᾳ.

Οἱ ὄρειοι εἶνε ὑγιεστεροὶ τῶν πεδινῶν, οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ ὕψους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ποιότητα τῆς γῆς, οὐσίας λεπτοτέρας καὶ καρποῦς καὶ ὕδατα βελτίω ἐργάσης τῶν ἄλλων τόπων.

Πρακτικὴ διάγνωσις τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τόπου τινός ἐστι, ἐὰν, κατακλιθεῖς τις ἐπὶ γῆς καὶ ἐνδιατρίψας, ἐγερθῆ ἔχων ἐλαφρότερον τὸ σῶμα καὶ εὐκίνητότερον καὶ ὄρεξιν πρὸς τροφήν ὑγιεινῆς ἔστιν ὁ τόπος. Ὡσαύτως, ὅταν τὰ φυτὰ εἶνε εὐδαφῆ, εὐχρα, εὐασπιμώδεστερα καὶ ἐλκύνοντα τὴν προσήλωσιν τῶν βλεμμάτων, καὶ ὑγιεινῶς ἐν τούτῳ ἔχουσι τὰ ζῶα, ὡς καὶ ὅταν τὰ παιδία ἔχουσι τὸ χρῶμα εὐανθέστερον καὶ τὸ σῶμα εὐσαρκότερον καὶ ὅταν οἱ καρπὲ διατηρῶνται ἄσκητοι περισσότερον καὶ ὁ ὕπνος ἔστιν ἡσυχος. (Ὀριβάσιος).

Ἐπερὶ ἐνυμνίου

Ἐὰν κατὰ τὸ φθινόπωρον γίνωσιν ὕδατα καὶ ὁ χειμὼν μέτριος ἢ, ἢ καὶ μήτε λιαν εὐθιός μήτε ὑπερβολικός κατὰ τὸ φύχος, τὸ εἶναι ὑγιεινότερον.

Ἐὰν δὲ ὁ χειμὼν ἢ ξηρὸς καὶ βόρειος τὸ ἦπαρ ἐπομβρὸν καὶ νότον, ἀνάγκη τὸ θέρος πυρετώδες γενέσθαι καὶ ὀφθαλμίας ἐμποιεῖν. (Ἰπ. ἀφ. δ.), διότι ἡ ζέστη ἐπιγίγνεται ἐξαιφνης, οὐσίας τῆς γῆς ὑγρῆς ἐκ τῶν ἐαρινῶν ὑμῶν· ὅταν δὲ ἡ ζέστη εἶνε διπλασία, αὐτὸ τὸ σῶμα πλαθᾶ, ἢτοι γίνεται ὑγρὸν καὶ χαλαρὸν καὶ οἱ πυρετοὶ ἐπιπέπτουσι ἐξύταται καὶ μάλιστα εἰς τοὺς φλεγματικούς. Ἡ δὲ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ὑγρῆς κρᾶσεως ἄντας συμβαίνουσι δυσεντερίαι. Καὶ ἐὰν μὲν ἐστὶ Κυνὸς ἐπιτολή (21 Ἰουνίου) καὶ βρέχη καὶ οἱ ἐτησίου ἀνεμοὶ πνεύσωσι, ἐνίσταται παύουν αἱ νόσοι καὶ τὸ φθινόπωρον ὑγιεινὸν γίγνεται, εἰ δὲ μὴ, κίνδυνος θανάτου. Πυρετοὶ γίνονται εἰς τοὺς παῖδας· καὶ τὰς γυναῖκας, ὀλίγοι δὲ εἰς τοὺς προσβύτας. Οἱ δὲ πωζόμενοι λήγουσι πάσχοντες ὑπὸ κτηρῶν πυρετῶν καὶ ἐκ τούτων ἐπέρχονται ὑδροπικίαι.

Ἐὰν ὁ χειμὼν ἦνε νότιος καὶ ἐπομβρῖος καὶ εὐθιός, τὸ ἦπαρ γίνεται βόρειον, ξηρὸν καὶ χειμερινόν. Ὅσαι γυναῖκες ἐγγυοὶ εἰσι κατὰ τὸ ἦπαρ αὐταὶ ἐκτρέφονται, ὅσαι δὲ γεννήσωσι, ἀδύνατα καὶ νοσώδη ἔχουσι τὰ παιδία, ἃτινα ἢ ἀμέσως ἀπόλλυνται ἢ ζῶσι κακτικῶς ὄντα καὶ νοσώδη. Τοῖς δὲ λοιποῖς ἀνθρώποις ἐπιγίγνεται δυσεντερίαι, ὀφθαλμίας ξηραὶ καὶ καταρροαί.

Ἐὰν τὸ θέρος ἐπομβρῖον ἔσται καὶ νότιον καὶ τὸ φθινόπωρον ἦν εὐθιὸς ἔχη, ἀνάγκη ὁ χειμὼν ἔσσεσθαι νοσηρὸς, καὶ πυρετοὶ γίνονται εἰς τοὺς φλεγματικούς, εἰς δὲ τοὺς χολερικούς πλευριτίδες καὶ πνευμονίας.

Ἡ ζωικὴ θερμότης εἰς τοὺς ὑγίεις εἶνε καθ' ὅλον τὸ σῶμα ἢ αὐτῷ ὅταν ἄλλο· ποῦ μὲν εἶνε περισσότερα καὶ ἀλλαγῶ ὀλιγωτέρα σημαίνει νοσηρὰν κατάστασιν αἰσίου ἐστὶ τὸ σῶμα θερμὸν ἢ ψυχρὸν ἐνταῦθα ἢ νοσῶς» (Ἰπποκ.)

Ἐὰν τὸ θέρος γίγνηται ξηρὸν καὶ βόρειον τὸ δὲ φθινόπωρον ἐπομβρῖον καὶ νότιον ἐπίσυνβαίνουσι κεφαλαλγία, καταρροαὶ καὶ πνευμονίας.

Ἐὰν δὲ τὸ θέρος ἦνε βόρειον καὶ ἀνδροῦν καὶ δὲν βρέχη κατὰ αἱ Κυνὸς καύματα, ὀφελεὶ τοὺς φλεγματικούς καὶ τὰς γυναῖκας· πλεονεξίαι δὲ τοῦτο ἐστὶ εἰς τοὺς χολερικούς, ὅστινες ὀφίστανται ὀφθαλμίας ξηρῆς καὶ πυρετούς.

Κατὰ τὰς ἀρχάς ἐκάστης ἡμέρας τοῦ ἔτους πρέπει νὰ γίνονται προσφύλαξις καὶ νὰ μὴ λαμβάνουσι φάρμακα μὴτε ἄλλο τι ἱατρικόν, μὴτε νὰ γίνωνται χειρουργικαὶ θεραπείαι, πρὶν παρέλθωσιν ἡμέραι ταυλάχιστον δέκα. Ἐπιεικινδυνωδέσταται εἶναι αἱ τοῦ Ἰλλίου τροπαί, ἡ θερνὴ καὶ ἡ φθινοπωρινή. (Ἰππ. ἀέρ. ὑδ. τίπιον.)

Ἐἰς τοὺς κατοίκους τῆς κατεψυγμένης ζώνης, ὁ ἀρθρίτης, ἡ λιθίασις, ὁ βρουματισμὸς κλπ. ἀγνωστά εἶναι.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Περὶ πνευρώσεως τῆς γυναικῆς.

Ἦν ὅσω ἡ κύρη εἴνε παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέφεται μετὰ τῶν ἀρρένων ἀνευ διακρίσεως τοῦ γένους· ὅταν ὅμως φθάσῃ εἰς τὴν ἑφθον ἡλικίαν, ἡ φύσις αὐτομάτως καὶ ἀνεκπαισθητῶς ἐπιφέρει σημαντικὰς μεταβολὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς. Κατέχεται ὑπὸ τῆς αἰδοῦς, ὑπὸ τῆς σεμνότητος, ὑπὸ τῆς συνέσεως, τὴν ὁποίαν ἤγειρε μέχρι τῆς ἡλικίας ταύτης. Καθίσταται δειλὴ εἰς τὰς κινήσεις καὶ εἰς τὰς πράξεις. Προτιμᾷ τὸν περιορισμὸν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀποφεύγει τὰ πρὶν παιδικὰ παιγνίδια. Κατόπιν ἐννοεῖ τὴν διαφορὰν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀρρένος. Ὅτε ἀρχεται ἡ ὥραϊος σωματικῆς διαφοροποιήσεως, ἐμοιάζει τότε πρὸς τὰς γυναῖκας. Ὅτε ἄρῃται τὸν βραχὺν καὶ πλατὺν χιτῶνα (κοινὸν φουστᾶν), εἴς τὴν ἡλικίαν ἔχει ἀνεμπόδιστως ἐλευθέρως πάσαι τὰς τοῦ σώματος κινήσεις ἀνευ κόπου καὶ στενοχωρίας. Τὸ σῶμα αὐτῆς ἀναπτύσσεται ταχέως καὶ ἀνεκπαισθητῶς, εἰσέρχεται πλεόν εἰς νέαν ζοὴν καὶ ὑφίσταται πλείστας μεταβολὰς. Ἀρ' οὗ τότε τῆ ἀραιεθῆσι τὰ κοινὰ ἐνδύματα, καὶ ἂ καὶ πόδες καὶ νύμφαι ἔμειναν ἀκάλυπτα, ἐπιβάλλεται εἰς τὴν νεάνιδα ὁ στήθευς στήθους τῆ προσφάσει πρὸς τὸ διατηρεῖν τὸν θώρακα εἰς καλὴν στάσιν, καίτοι εἰς πλείστας ἔχει φύσει καλὸς οὗτος. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, προστίθεται μετ' ὀλίγον ὁ κορσῆς, ἐκ τοῦ ὁποίου συσφίγγεται καὶ πιέζεται ὁ θώραξ, ὁ στήμαχος, ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ἡ τῶν νεφρῶν χώρα καὶ ἡ κοιλία, ἥτις διὰ τῆς χαλυβδίνης καὶ πλατείας λεπίδος πιέζει δεινῶς τὴν κοιλίαν, καὶ οὕτω τὰ σπλάγχνα ἐξωθῶνται πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν λεκάνην, πιέζεται ἡ κύστις, ἡ μήτρα, ἥτις, ἐξωθουμένη πέραν τῆς φυσικῆς θέσεώς της, ἐξασθενεῖ,

χαλαροῦται καὶ βλάβηται, ἐπὶ τῆς λειτουργίας αὐτῆς ἐπιέρχονται ἔτσι ἀταξία ἐμμήνων, ταπεινώσις τῆς μήτρας πρὸς τὰ κάτω ἐκ δὲ τῆς πίεσεως τῶν νεφρῶν παράγεται φαρμῖασις, κακὴ ποιότης ὄρων, ἐρεθισμὸς τῆς κύστεως, τοῦ προστάτου, ἀκράτεια οὔρου, στενοχωρία κλπ. (ὅρα Μινεά. ὑγιεινὴν).

Δὲν εἰσι μόνον ταῦτα τὰ ἐκ τοῦ κινουμένου προσερχόμενα· ἐκ τῆς πίεσεως ἐπὶ τοῦ θώρακος ἐπιέρχεται δύσπνοια, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος δυσχεραίνεται, ἐπισυμβαίνουν, ἀνευρησμὸς τῆς ἀορτῆς, οἱ μαστοὶ πιέζονται καὶ θερμαίνονται καὶ διαταραχῆς ἐπιέρχονται τῆς μήτρας· ἡ καρδία βλάπτεται, τὸ αἷμα ἐξωθεῖται πρὸς τ' ἄνω, ἐπιέρχονται συμφορήσεις, σκυτοδινία, εἰσὶτε συγχοπαί, τρόμοι καὶ νευρικαὶ ταραχαὶ καὶ εἴτα ὑστερισμοί, παλμοί. Ἡ ὄραξις πρὸς τὸ τρώγειν ἐλαττοῦται, καὶ γίνονται ὕπνος ἀτακτος κλπ.

Ἐξ ὅλων τούτων καὶ ἰδίως ἐκ τῆς πίεσεως τῆς μήτρας ἐπιγίνεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ στειρώσις, ἡ ἀσυλληψία, ἡ ἑκτροσις καὶ πολλαὶ βλάβηαι σωματικαὶ καὶ ἠθικαί. Ἡ τοικύτη γυνὴ καθίσταται ἰδιότροπος, τραχεῖα καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της ἐκφράζεται τραχέως καὶ ἀποτόμος· καθίσταται ζολότυπος ὑπὲρ τὸ ἔδον καὶ παραβαίνει τὰ χρέη καὶ καθήκοντά της, τὰ ὅποια ἐφείλει πρὸς τὸν σύζυγόν της· ἐπιέρχεται ψυχρότης καὶ ἀπαρέσεια καὶ ἄχθος. Πάντα ταῦτα συντελοῦσι πρὸς τὴν ἀσυλληψίαν τῆς γυναικῆς.

Ἐν ᾧ μεγάλως συντελεῖ πρὸς τὴν ἀσυλληψίαν καὶ παραγωγὴν καλῶν τέκνων ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τῆς γυναικῆς πρὸς τὸν σύζυγον, ἡ ἀγάπη, ἡ ὁμοφροσύνη καὶ ἡ οἰκιακὴ εἰρήνη. Ἡ γυνὴ κατέχει ἐν αὐτῇ τὴν μεγίστην ἐπαγωγὴν δύναμιν πρὸς τὸν σύζυγον, ἀτυχῆς αἱ πλείσται ἀγνωστοὶ ταύτην καὶ τὴν ἀξίαν των, καὶ χρῆσιν οὐ ποιεῖσι προσηκότως. Ἐπαρρητήθη ὅτι αἱ δυσαρῆστως φερόμεναι εἰς τὸν σύζυγον· αἱ μὴ ἐν εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ ζῶσαι καθίστανται στειραὶ ἢ τίς τούτων ὀλίγα τέκνα, καὶ ταῦτα οὐ φύσει καλῆς. Διὰ ταῦτα οἱ ἐν καιρῷ γάμου συγγαίρομενοι τοὺς νεκροὺς συζύγους, πρέπει νὰ εὐχωνται οὐ μόνον νὰ ζήσωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀρετῇ. Ἰλυσκαία φωνή, ἑκφρασις γηθόσυνος, πρόσπων χαμεν, παίξιμον ὄργάνου μουσικοῦ, κιθάρας, μαντολίνου, βιολίου κλπ. πάντα συντελοῦσι πρὸς βίον εἰρημικὸν καὶ ὀλιον.

Ἄλλα πρὸς πάντα ἀπαιτεῖται νοῦς, κρίσις ὀρθή, ἁμαρμὴς τῶν τῆς καρδίας ἀλαθιμάτων, καὶ ἐπικράτεια τοῦ νοῦς καὶ τοῦ κελῶς συνέπεσθαι. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶνε ἀνεκτικωτέρα εἰς τοῦ ἀνδρὸς τὰς ἰδιοτροπίαις, αἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεως αὐτοῦ. Τινὲς φυσιολόγοι λέγουσιν ὅτι ἡ στειρώσις ἀνάγεται εἰς τὴν γυναικὴν τριακοντάκις περισσότερον πρὸς ἓνα ἄνδρα ἀνὸν ἀνδρὸν.

«Oritur sterilitas plerumque foeminarum vitio. Tringinta enim mulieres steriles in singulos viros impotentes si divisio feret, inveniri possunt».

Ἀκολουθεῖς λέξομεν περὶ τῶν ὀργανικῶν βλαβῶν τῆς γυναικὸς ἐξ ὧν ἡ στειρώσις προέρχεται.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ

Περὶ τοῦ ἰνδικοῦ καρπού.

Τὸ ἰνδικὸν κάρπον εἶνε καρπὸς δένδρου τῶν Ἰνδιῶν, ὀμαζόντου πρὸς τὸν φοίνικα. Ὅταν περιβῆλται ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὴν φλοιὸν του εἶνε μέγα ὡς πέπων. Ὁ πρῶτος φλοιὸς, ὅστις εἶνε πολὺ χονδρὸς, ἀπὸ μέλας καθίσταται ἐρυθρὸς· εἶνε σακχαρὸς ἐξωθεν, ἰξώδης καὶ πλήρης τύλων, εἶνε ἐσωθεν ὁ καρπὸς τοῦ ὕλης λεπτὸς, ἔσω τοῦ ὀπίου εὐρίσκεται ἡ σὰρξ, ἠρκεντικῶς σακχαρῆ, κοίλη εἰς τὸ μέσον, μεγέθους ὡσὺ χυμῶς, ἔχει πύχος μέγχις ἐνὸς δακτύλου. Ὁ μυελὸς οὗτος εἶνε γλοιώδης, ἰξώδης καὶ ὀλίγον σακχαρῆς, καὶ ἐξωτερικῶς σχεδὸν εἶνε τοῦ αὐτοῦ χρώματος, μᾶλλον τι τὸ κοῖλον ἐσωθεν εἶνε λευκόν. Ἡ ὕλη του εἶνε πολὺ λευκὴ, ἐλαιώδης καὶ ἡδαῖα τὴν γεῦσιν, ὀμοιάζουσα τὴν γεῦσιν τοῦ βουτύρου. Τρυπῶσι τοῦτο καὶ εὐρίσκουσιν ἐν τῷ κοίλῳ ὕδωρ τι γλυκεῖας γεύσεως, ὅταν δὲ παρέλθῃ ἡ ἐποχὴ τῶν δένδρων αἴθουσι πλεον τὸ γλυκὺ ἐκείνου ὑγρῶν. Τὰ ἰνδικὰ κάρφα τροφῶνα βαρύνουσι τὸν στήμαχον, μᾶλλον τι δὲν παρέχουσι κακὴν τροφήν. Λυξάνουσι τὸ σπέρμα· ἡ λιπώδης ὕλη, ἣτις ἐξάγεται ἐκτὸν νοσπίον, ἐμοιάζει πρὸς τὸ βούτυρον, ἀλλὰ περιέχει καλλιτέραν τροφήν ἢ τὸ βούτυρον. Τὰ ἰνδικὰ κάρφα προξενούσι πάχος καὶ ἰδίως εἰς τὰς γυναῖκας.

Πρὸς Οὐρῆ.

Νιφθὴ καλεῖται συναγωγὴ (συλλογὴ) φαρμάκων ὀφελίμων ἐκαστῶ πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνάκτησιν τῆς ὑγιείας.

Καταπότια πρὸς Θεραπείαν τῶν αἰμορροῦσθων.

- Α. κόνεως ἐρυθρᾶς πιπερίας ὄρ. 4
- (pulv. capsici ann.)
- Λυκοποδίου (lycopodii) ὄρ. ΔΔΔ.
- ἐκχύλ. μυρτοδάνου (exlt. eubebe) ὄρ. 4
- ἐλαίου ἡδυόσμου (ol. mentae) σταγμ. ΔΔΔ
- μ. π. καταπότια 30

Ἄνα δύο πρωὶ καὶ ἑσπέρας.

- Α. φωσφορικοῦ σιδήρου (phosph. feri) κόκ. ΔΔΔ
- σπόρων βανιλλίας (s. vanil.) » ΔΠ.
- » καρδαμῶμου (cardam.) » ΔΠ
- βάλαμον τολουτάνου (b. lolul.) » Δ
- κόνεως ζινζιβάρους (pulv. ginzib.) » ΔΔΔ
- » ὄρχις (orchid.) » ΔΔΔ
- μ. π. καταπότια ἀριθ. 30.

Ἐξαιρετὸν τοικίον τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ὡσαύτως εἶνε καὶ ἡ πόσις ὄρχις (σαλεπίου) μετὰ ζινζιβάρους (πιπεροῦρῆς), ὡστερ κινεῖται χορῶσιν πολλαχού παρ' ἡμῖν τοῦ σαλεπίου ἐν ὄρφ γυμνάσι.

Καταπότια κατὰ τοῦ ἐντέρου.

- Α. θεικῆς κινίνης (sulph. chinin.) κόκ. ΔΔΔ
- φωσφορικοῦ σιδήρου (phosph. feri) » ΔΔΔΔ

κόκκος αλάτης (pulv. salis) κόκκ. ΔΔΔ
 » ζινζιβάρεως (ginzibori) » ΔΔΔΔΔ
 έγκυλ. κωνοείου (extr. ciculae) » ΔΔΔ
 μ. π. καταπόσια 30

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Καρόμμουα Ξηρά άλμιάς.

Λάβε πoσόν μαζόν κρομμίων, αφαιρέσον τήν σφάν αυτών, είτα κατασκευάσον άλλαν πικάνην έν τινι πληθύν άγγείω, ώστε να καλυμθώ ώσόν νερόν, και πρόσθεε έν αυτή τά κρόμμουα κατά σπυδάκι και ένα ώσόν πάντοτε έντός ταύτης, επίθεε σανίδα ώστε πάντα να καλύπτη ή άλμια. Άφες τό σύνολον επί 8 ήμέρας, μεθ' ής άρχισον ποιείν χρακιν πρós βροσιν ώς καρόκωμα, άφαιρών τά σκληρά καλύμματα.

Τό ούτως έχον κρόμμιον στερεείται τής οξύτητας και τής βαρείας έαρκής του κοινού κρομμίου, έχει γευσιν εύχάριστον, υπογλυκίαν, επίπυρει εύπεψίαν, καταστρέφει τήν δυσπεσίαν και τά έν ταύτης άέρια, τήν πόρωσιν (άνγκυψίαν) κλπ. Είναι μετρίως διουρητικόν και εύκόλιον, προκαλεί όρεξιν, πρós πόσιν οίνου τήν δέ πόσιν τών ύδατος παρέχει εύχάριστον, διά τούτο ό Όμηρος καλεί τό κρόμμιον ύψον παστίν' πρós βροσιν έν τραπέζη έστω έν ή δύο δόσιν τά πολλά εσθιάμενα διερεθίζουσι τούς έφθαλμούς.

Περὶ στεύτου.

Τό στέυρ έλάχιστου ζώου καθίσταται διαφόρων καταστάσεως κατά τό είδος τής τροφής. Όταν τρέφεται διά τροφή μαλακή, χερσιόδου, ώς έστιν ή πύα (χλόη), διά μαλακών σπόρων, ώς είσιν τά ύπολειμματα τών ζυθοποιείων και τών οίνοπνευματοποιείων, τό λίπος γίνεται μαλακόν, και τό τρεφόμενον ούτω ζώον διαρκώς καθίσταται λιμφοεικόν ή και χοιραδικόν.

Τ' αυτά άνάγονται και είς τόν άνθρωπον. Οί έχοντες λοιπόν σάρκα συμπαγή πρέπει να τρώγουσι τροφή μάλλον μαλακή. Είς

τούτους επικινεΰεται ή βροσισ βροφήματος (σούπας) και πόν μαλλον φαγητήν και πόντες ύδατος περισσοτέρου.

"Όσοι όμως έχουσι σάρκα πλαστική (μαλακή), ούτοι πρέπει να τρώγουσι τροφή στερεά, ν' άποφεύγουσι τό βροφημα (σούπαν), να τρώγουσι καέας όπτών, άρωματισμένον κλπ. και έν γενει τρώος έκράς.

Η Α Ν Τ Ο Ι Α

Περὶ γραφής των αριθμών παρά τους αρχαίους Έλληνους.

Πάντες τους αριθμούς έγραφον διά 6 γραμμάτων Ι, ΙΙ, Δ, ΙΙ, Χ, Μ.

Τό Ι σημαίνει ένα αριθμόν. Τό ΙΙ τόν 5. Τό Δ τόν 10. Τό ΙΙ τόν 100. Τό Χ τόν 1,000. Τό Μ. τάς 10,000 τήν μυριάδα 60εν.

I=1	II III=9
II=2	Δ=10
III=3	ΔΠ=15
iiii=4	ΔΔ=20
II=5	ΔΔΠ=25
III=6	ΔΔΔ=30
IIII=7	ΔΔΔΠ=35
IIII=8	ΔΔΔΔ=40
	Δ =50
	H=100
	X=1,000
	X =5,000
	M=10,000

Ίστορία τής ιδρύσεως του έθνικος Πανεπιστημίου

Η ιδέα τής ιδρύσεως Πανεπιστημίου έκυκλοφόρει πολλά έτη πρὸ τής ιδρύσεως. Πρώτος είνε ό έν Ίνδίας διαμένων Γαλανός Βραχμάν, Αθηναίος, ούπερ ή οικογένεια ύπάρχει έν Αθή-

ναις, και ὅστις διέθετο μέγα κούριον πρὸς ἰδρύσιν Πανεπιστημίου ἐν Ἑλλάδι· κατόπιν τούτου και ἄλλοι πολλοὶ προσέφερον. Ἐπὶ τέλους ὁ Βασιλεὺς Ὁθων ἀπεφάσισε τὴν σύστασιν και ὡς συντάξων καταρτισμὸν τοῦ ἐθνικου καὶ τοῦ διοργανισμοῦ και ἐν πρώτοις οἱ πρὸς διδασκαλίαν καθηγήται. Τότε παρέστη και ἡ κατάλληλος ἐνομασία. Οἱ μὲν ἤθελον νὰ ἐνομασθῇ Πανεπιστήμιον, οἱ δὲ Πανεπιστήμιον ἢ Πανεπιστήμιον. Ἐπὶ τέλους ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα Πανεπιστήμιον. Ἐπειδὴ οἰκοδόμημα δημοσίον δὲν ὑπῆρχεν, ἐνοικήσθη ἡ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν τότε μεγαλειότερα οἰκία τοῦ Κλεάνθου, ἣτις εἰσέτι σώζεται ἰδιόκτητος τοῦ ἐκ Κρήτης Ἀναγίου και ἐν ταύτῃ ἐγένετο ἡ ἐγκαθίδρυσις.

Κατὰ δὲ τὸ 1836 Μαΐου 27 ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐγκαίνιας αὐτοῦ, καθ' ἣν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν τότε κατοικούντων εἶχε συγκεντρωθῆ περὶ τῆς οἰκίας φαιδρὸν και χαιρὸν ἐπὶ τῇ πρωτοφανῇ ταύτῃ τελετῇ.

Περὶ τὴν 10ην ὥραν π.μ. πάντες οἱ πρέσβεις και πρόξενοι τῶν ἐυρωπαϊκῶν κρατῶν· Οἱ Ὑπουργοὶ και τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος και ἅπασαι αἱ ἄλλαι ἀρχαὶ ἐν στολῇ συνηθροίσθησαν, ἀναμένοντες τὴν ἔλευσιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς βασιλέως Ὁθωνος, ὁ ὁποῖος περὶ τὴν 11ην ὥραν π.μ. ἀφίχθη ἐριππος μετὰ τοῦ μεγάλου ἐπιτελείου του. Ἰδίσηλθεν εἰς τὸν μέγαν θάλαμον καλῶς κεκοσμημένον και ἀμέσως ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνδεδυμένος τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, ὡς και πάντες οἱ συνοδικοὶ, ἐτέλεσε τὴν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν· Οἱ τότε καλούμενοι Σχολάρχαι (α) μετὰ τῶν διορισθέντων Καθηγητῶν ἔδωκαν τὸν προσήκουσα ἔρκον.

Μετὰ ταῦτα ὁ πρῶτος διορισθεὶς Πρύτανης, κ. Σχοινᾶς ἐξεφώνησε λόγον. Μετὰ τούτου ὠμίλησεν ὁ κοσμητὴρ Ν. Βάμβας, ὁ καθηγιστὴς τῆς Θεολογίας Μ. Ἀποστολίδης και ὁ σοφὸς καθηγιστὴς τῆς Ἱατρικῆς Α. Λευκιάς. Πάντες συνεκινήθησαν ἐνθουσιωδῶς μέχρι δακρύων και αὐτὸς ὁ φιλοπρόσδος βασιλεὺς Ὁθων δις ἐδάκρυσε· μετὰ ταῦτα, ἀπερχομένου τοῦ Βασιλέως, τὰ συνωθούμενον πλῆθος ἐχαιρέτησε τούτον μετὰ ἐνθουσιώδους πατάγου ἐπεφημιῶν και χειροκροτημάτων.

(α) Νῦν καλοῦνται Κοσμητῆρες μετονομασθέντες οὕτω τῷ 1841 διὰ Βασ. διατάγματος.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου εἶχον διορισθῆ τακτικοὶ Καθηγηταί, τῆς μὲν Θεολογίας 2, οἱ Μ. Ἀποστολίδης και ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης. Τῆς δὲ φιλοσοφίας Ν. Βάμβας. Τῆς Φιλολογίας Γ. Γενάδιος. Κατόπιν ἐδιορίσθησαν τῶν Λατινικῶν Ἐρμ. Οὐλερῆχος. Τῆς Ἀρχαιολογίας Λουδοβίκος Ῥός. Τῆς ἱστορίας Δ. Σχοινᾶς. Τῶν Μαθηματικοφυσικῶν Κ. Νέγκρι, και Κ. Βούργης τῶν Μαθηματικῶν. Πάντες οἱ κατόπιν διορισθέντες ἦσαν ἔκτακτοι Καθηγηταί.

Ἐδιδάχθησαν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο τὰδε τὰ μαθήματα.

Ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ.

Δογματικὴ Θεολογία — Ἱστορία τῶν Δογμάτων — Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.

Ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ.

Ἐμπορικὸς νόμος — Πολιτικὴ δικονομία — Ὀμπαϊκὸν δίκαιον — Πολιτικὸς νόμος — Δημοτικὸν δίκαιον — Πολιτικὴ Οἰκονομία.

Ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ.

Ἰδιική Παθολογία και Θεραπευτικὴ — Χειρουργικὴ Κλινικὴ — Γενικὴ νοσολογία και Θεραπευτικὴ — Χειρουργικὴ — Μαιευτικὴ — Ἀνατομία — Σημειωτικὴ και νοσολογία τῶν γυναικείων και παιδικῶν νόσων. — Δομολογία — Ἱατροδικαστικὴ — Βοτανικὴ Ἱατρικὴ.

Ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ.

Ἱστορία τῆς Ἑλλην. Φιλολογίας. — Λογικὴ. — Χωρογραφία τῆς Ἀττικῆς. — Φυσικὴ. — Ὀράτιος, Ὀβιδίου, Κικέρων. — Φυσικὴ Ἱστορία. — Μαθηματικὴ Γεωμετρία. — Τριγωνομετρία — Ἀλγεβρα — Διαγραφικὴ Γεωμετρία — Λατινικὴ φιλολογία — Ἑλλην. Ἀρχαιολογία — Φιλολογία — Ἱστορία.

Γενικὸς κατάλογος τῶν Ἐκκαθηγητῶν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου κατ' ἀλφάβητον.

Ἀργυρόπουλος	Καζάτζης	Μητσόπουλος
Ἀσώπιος	Κρίσος	Πάλλης
Αἰγυρίτης	Καλλιγᾶς	Παπακρηγόπουλος
Ἀναγνωστάκης	Καστόρχης	Παπαδάκης
Ἀρεταῖος	Κόκκινος	Πύρλας
Βούργης	Κυριακὸς	Ῥάλλης Γ.

Βούρας	Καραμήτσας	Τζιθανόπουλος
Βενιζέλος Α	Λάζων	Ψόσης
Βενιζέλος Μ.	Μαυροκορδάτος Γ.	Γουμπότης
Βυσζάνης	Μαυροκορδάτος Δ.	Σούτσος
Βερναδάκης	Μανούσης	Σχοινιάς
Δομνάνδος	Μάσσων	Στρούμιτος
Δαμαλάς	Μακκάς	Σαρίπωλος
Δαμασκηνός	Νιστριώτης	Φέδερ
Δεληγιάννης	Όλύμπιος	Φράας
Ήπιτης	Οικονομίδης	Φρασίτης
Ίωάννου	Όρφανίδης	Χασζήμιχάλης
Κωστής	Ήλικίας	Και τινες νεώτατοι.

Έκ τούτων επαύθησαν ένεικεν παραγνωρίσεως και χάριν μοχθηράς κατασφοράς.

Ό Βερναδάκης τής ιστορίας.

Ν. Σαρίπωλος, καθηγητής τής Νομικής, διότι δέν ενέδωκεν εις απαιτήσεις Προθυπουργού κατά ιδιόρρυθμον έρμηνειάν του νόμου.

Κ. Φρέσκοιτης, επαύθη αυθαιρέτως παρά του Προθυπουργού Κομμουνδούρου, διότι δέν ενέδωκεν εις παρεξηγήσεις Θέματος εκκλησιαστικού.

Πάντες ούτοι έπηρεζούντες ούδέποτε επέβησαν, ίνα επανέλθωσιν, ούτε ελίτιμοι κών έγέγοντο.

Ό Τζιθανόπουλος επαύθη χάριν πολιτικών λόγων.

Ό Πύρλας επαύθη λόγω ότι συνέστησεν αντιμασσωνικήν Έταιρίαν. Τούτο επεννοήθη παρά των άρχιμασσώνων ίνα επισύρη κατασφοράν κατά του Πύρλα. Περὶ τής παύσεως ταύτης έν παρόδιον λέγομεν έν δλίγοις τάδε. Η σύστασις τής μαζικής ταύτης εταιρίας απέβλεπεν εις μέγαν μύχιον σκοπόν, του όποιου όροι ήσαν ή παντί τρόπο ήθικῶ συμφιλίωσις των Έλλήνων και Τούρκων έν όμοφροσύνη και άμοιβαία συμπράξει δια σύστασεως σχολείων, εκμαθήσεως τής τουρκικής γλώσσης παρά των Έλλήνων και τής των Έλλήνων παρά των Τούρκων. Έλληνες και Τούρκοι να έχωσι βασιλεία και Σουλτάνον, ως νύν έχουσιν οι κατοικούντες Τούρκοι έν Ελλάδα και άμοιβαίως έν όμοφροσύνη να συμπράττωσιν. Έκαστος να μένη ελεύθερος εις τά κοινοφαλή δόγματα τής Θρησκείας του. Πάντες δέ να λαλώσι δύο γλώσσας, Τουρκικήν και Έλληνικήν. Έκαστος κατά την άξίαν του να ύπηρετή.

Η μυστική αυτη εταιρία εκαλείτο 'Ιερά συμμαχία και

έκαστον μέλος εκκαλείτο 'Επίηρος, οι δέ αντιπρόσωποι και ανταποκριταί ώνομάζοντο 'Ιερόδουλοι. Πρόεδρος ήτο ο πρόεδρος τής Ιεράς Συνόδου Θεόφιλος, ο όποιος ύπεστήριξε μετά του ίδρυτου και χρηματικῶς τήν 'Ιεράν Συμμαχίαν· μέλη ήσαν πλείστοι υπάλληλοι των 'Υπουργείων και του Παλατίου και πλείστοι στρατιωτικοί παντός βαθμού και άλλοι έν ταις επαρχίαις· οι πλείστοι άρχιερείς και μοναχοί. Διστηρίθη επί τέσσαρα έτη και ειχεν όπαδούς πανταχοῦ έν Ελλάδα και Τουρκία και έν Ρωσία πολλὰς χιλιάδας. Άτυχῶς ύπήρξαν μεταξύ των μελών αυτων και τινες εκμεταλλευθέντες τον ιερόν σκοπόν ταύτης και χάλριν προσωπικών συμφερόντων και επιβουλών επέφερον τήν διαίρεσιν και δυσπιστίαν και ούτω έπαυσε το ζργον αυτης. Άφοῦ μάλιστα και αυτη ή Έλλην. Κυβέρνησις, άγνοούσα τον μύχιον ιερόν σκοπόν και παρασυρθείσα εκ τινων μασσώνων, πολλά διεπράξατο κατά του διευθύνοντος ταύτην· διότι άπεκλείοντο τής κατατάξεως οι 'Υπουργοι και Βασιλείς και πάντες οι λίαν επίσημοι πολιτικοί. Πάντων όμως τούτων έρήνες ήσαν· οι έν ταις οικίαις ύπηρεταί και αυτα τά ένήλικα τέκνα. Η εταιρία αυτη επαζήτει έχειν όπαδούς μάλλον τους υπάλληλους και ύπηρετας των έπιφανών ανδρων και ούχι τους προϊσταμένους. Ης 'Επίηρος παραβαίνων τον όρκον και περιπίπτων εις κακοήεις πράξεις διεγράφετο και το όνομά του έγίνετο γνωστόν εις τους Προβούλους, οι τινες έγγνωστοποιουν τούτο εις τους 'Επίηρας.

Προς την παύσιν του κ. Πύρλα συνετέλεσε και ο διαγεγραμεις κατ' αυτου φθόνος, διότι διδάσκων υγιεινήν ειχε περι τους 200 ακροατάς παρ' όλων των σχολών. Ένώ οι άλλοι Καθηγηταί ειχον πολὺ δλίγους. Γενόμενος καθηγητής απήτησε τήν εφαρμογήν του νόμου περι εξέτασεων των φοιτητών. Βισήγαγε τήν κλεψύδραν και κατ' αυτην εξέτασις διήρκει έν τέταρτον και όχι, ως πριν, ο εξέταζων εδάπανα ένίστε ώραν, « **Εξ ήνοχος, έλεγε, των λέοντα.** ». Συνέπεσε δέ τότε να πρωτανεύη μασσώνος τις Κόκκινος καλούμενος, ύστις μετά τινων άλλων παρώτρυνε τον τότε προθυπουργόν Δεληγιώργην, τον άρχιμασσώνον, ο όποιος, άμα έγγινε προθυπουργός, έπαυσε τούτον. Μετὰ τήν τοιαύτην παύσιν ο παυθείς, ίνα εκκαλουθήτη τής κοινοφελείς διδασκαλίας του ήρξατο τής εκδόσεως του «Φοίβου», δια του όποιου διδάσκει όχι πλέον 200 ακροατάς αλλά πολλὰς χιλιάδας πανταχοῦ έν τῷ Πα- νελληνίῳ.

Ἡπειρωτικῆ.

Βρυξέλλαι τῆ 24 Μαρτίου 1894

εἰς Ἀθήνας

Ἐξοχώτατε κ. Πύλα.

Ἐπανακλήμας ἐκ τῆς δωδεκαμηνίου περιουσίας μου ἔμειον μετὰ λύτης μου, ὅτι ἐπαύσατε τὴν ἀποστολὴν τοῦ «Φοίβου» Ἰμῶν, ἀπὸ τῶν ἠθέρων τοῦ 1892. τὸ αἴτιον ἀγνοῶν ἀποτεινόμενος πρὸς Ἰμάς, ἵνα μάθω τὴν αἰτίαν τῆς διακοπῆς τοῦ κοινοφελούς «Φοίβου». Μετὰ λύτης μου Σὰς ἀναγγέλλω ὅτι μεγάλως ἐλυπήθην καὶ εἶπα κατὰ νόον, ὅτι θὰ Σὰς συνέβη ἴσως κἀνὸν δυστύχημα ἢ κἀμια ἀσθένεια. Μετὰ καλλοσύνης δὲ καρδίας θὰ περιμένω, ἵνα μάθω τὸ αἴτιον. Σαμειώσατε δὲ, ὅτι, ἐν καὶ ἤμην μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ βάλω τὴν «Φοίβον» Σας, μᾶλλον τοῦτο δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργάζομαι νοερῶς μεθ' Ἰμῶν καὶ ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας εἰς τὴν παραρτήσασιν ἰστορίαν, τὸ ὑποκείμενον ἰστορικόν, εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀποστολῆς τῶν ἠθέρων Πλατάνου παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς παλαιᾶς Ἀποστολῆς. Παρά τὴν παραρτήσασιν μου καὶ εὐελπιστῶν ὅτι θὰ τὴν εὐχρηστέως διατελῶ μετ' ἄρας ὑπολήψεως.

Ὁ πὸς φίλος.

Στυλιανός Ἰωάννου.

Ἐπισημάνετε

Τὸ κ. Ἰωάν. Πύλα.

Χαῖρε τῶν ἰατρῶν σοφῶν, τῶν κόσμου εὐεργέτα, πολυμαθείας καὶ ἡλικίας καὶ τῶν καλῶν ἡγέτα. Ὡς ἄλλος φάρος φαινώδης φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, σπαιλίζων ἀνθρώπων ὅπως σὶ σ' ἄλλους τῆς γῆς τοὺς τόπους. Χαῖρε, κούρωπ' ἀριλογερδῆ, φίλε τῆς ἀληθείας, ἐχθρὸς τῶν ἔργων τῶν κακῶν καὶ πάσης ἀτιθείας.

Τὰ νόματά σ' ἀρθεύουσιν ἅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ δόξα μετὰ θάνατον ἀφείκτως Σὲ προσμένει. Τὰ ἔργα σου τ' ἀθάνατα σοφίας ὅλα βράβουν, καὶ εἰς τὸν κόσμον ἀπαντὸς οἱ λόγοι Σου κηρύττων. Γέμ' ἡ ζωὴ σου ἀρετῶν καὶ ἔργων εὐσπλαχνίας, εἰς μάτην δὲν παρέργεσαι τὰς ὕρας τῆς ἀνίας. Τῶν ὄφρακῶν εἶσαι πατήρ καὶ τῶν χερῶν προστατής, παντὸς καλοῦ ἀκόλουθος καὶ τῆς παιδείας λάτρης. Βίβ' ὅλα ὅλος βρίσκεσαι εἰλικρινῆς ἅτὰ πάντα, εἰς σὲ μετὰ τὸν θάνατον θὰ στήσουν ἀνδριάντα, Ὅπως τὸ μέγα σου ὄνομα δοξάζετ' αἰώνιος, γιὰτὶ ἅτὸν κόσμον ἔδωκας τὰ πάντα ἐκουσίως. Τὸ τάλαντον ἐσκόρπισας γιὰ τοῦτο καὶ τιμᾶσαι, καὶ ὁ ἔθνος δίχως ἐντροπῆς πρέπει νὰ τὸ καυχᾶσαι. Ἰουάννου τε καὶ βασιλείς ποτὲ δὲν καλακεύεις, οὔτε τιμᾶς κ' ἐγκώμια δι' ὅλου δὲν θηρεύεις. Ἰὰ τοῦτ' ὁ κόσμος ἐκ καρδίας τὸ ἤχητο σοὶ φωνάζει, Ἐγράφας δὲ τὸ ποίημα ἀπὸ καρδίας κρᾶζει. Νὰ ζήσῃ ὁ Πύλας ὁ γλυκὺς τὰ φῶτα νὰ σπορτίζῃ, καὶ μετὰ σοφὰ διδάγματα τὸν κόσμον νὰ φωτίζῃ. Ὁ δὲ θεοῦ, ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς νὰ δίδῃ εἰς τὸν ὄν σου ἡμέρας οὐτ.

Χαῖρε !

Ἰουλίου 1893.

«Αἶ γὰρ τοῦτο, φίλε, ἔπος τετελεσμένον εἶη»

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΟΥ.

Οἱ ἀπὸ τῆς 8 λ. μ. ἐπισυμβάντες ἐν Ἑλλάδι σεισμοὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐπιφέροντες μεγάλας καταστροφὰς εἰς πολλὰ μέρη ἰδῶς ἐν τῇ Στερεῇ Ἑλλάδι. Ἡ πόλις Ἀταλάντη καταστράφη φασαγερώς, τοῦ ἐδάφους παθόντος καθίξασιν καὶ ρήξεις μεγάλης· πλείστα δὲ χωρία ὀλοσχερώς καταστράφησαν ἐκ τῶν δονήσεων· οἱ δὲ νεκροὶ ὑπολογίζονται ὑπὲρ τοὺς 200 καὶ πλείονες ἄλλοι εἰσὶν τραυματισμένοι. Οἱ σεισμοὶ οὗτοί εἰσιν οἱ δεῦτεροι ἐκ τῶν μεγάλων σεισμῶν ἐν Πελοποννήτῳ συμβάντων τὸ 1858, Ἀύγουστου 16, ὅτε πολλὰ θύματα ἐγένοντο καὶ διπλάσιοι ἐτραυματίσθησαν. Ἐν τῷ νομῷ Μεσσηνίας καταστράφησαν πολλὰ οἰκία.

